

Prispeval Simon Orgulan
Petek, 23 Oktober 2009 13:00

Simon Orgulan - Tisti, ki je bil pahnjen v juho nesmisla

Mnogo zgodb se tako trudi opredeliti čas, prostor dogajanja, natančno navesti kaj je kdo rekel in kako. A ne ta zgodba. Nas zanima samo, kaj ima za povedati. Ne vem kdo sem, vem le, kakšno vlogo imam. In to vlogo bom zavzel z vsem, kar premorem.

Tisti, ki je bil pahnjen v juho nesmisla

(To je zgodba, ki bo objavljena po delih; vsaka sledeča objava je poglavje, ki bo nadaljevalo zgodbo od prej.)

4. del

AVTOCESTA DO NOROSTI 1.del - [TUKAJ](#)

2.del - [TUKAJ](#)

3.del - [TUKAJ](#)

Kako brezveze. Kot v kakšni ceneni telenoveli. Ko je ženska polagoma zapuščala sobo, je razmišljal samo o tem, kaj je ves ta čas sploh preživel s takšno zabito cipo. K vragu z njo! Ali pa kar z vsem skupaj, če smo popolnoma iskreni. Hja, kot kaže, bo za nekaj časa prikovan na posteljo. Slabo? To definitivno, a nekaj se vseeno da postoriti v tej dobi brezdelja. Ko so minevala jutra, popoldnevi in večeri, je imel zlato priložnost za razmislek o sebi in svoji situaciji. Vprašal se je, kaj sploh še hoče, ovrednotil stvari, ki jih še ima in skoval načrt, kaj bo z danimi sredstvi storil v prihodnosti. Skozi okno je opazoval reko, ki se je vila pod zgradbo in sanjaril o tem, kako prosto teče skozi pokrajino. Kako brez omejitev je! Tudi če kdo vanjo zabriše steklenico ali deset, to njenega toka ne bo ustavilo. Opazoval je veter, ki se je zaletaval v drevesa in z njih stresal listje. Videl sonce ob njegovem vzhodu in zahodu, kako ima moč iz pokrajine izsesati življenjskost ali pa ji podariti dan. Ves ta čas je gledal drobne delce, kako se zlivajo v celoto. In naključne serije, ki so se vrtele po televiziji, a pustimo tole za zdaj.

Prispeval Simon Orgulan
Petek, 23 Oktober 2009 13:00

Nastopil je dan, ko se okrevanje konča in spet je bil čas za obujanje starih rutin. Vrnitev na delovno mesto, vsakdanjo malico iz menze, prebiranje časopisov... skratka take reči. Ni dvakrat za reči, da ni bilo pretirano težko. Stvar je pač taka, da dosti izbire ni, četudi bi si jo še kako želel. Prišlo je celo do te točke, da je v vsej monotonosti našel nekakšen notranji mir, saj mu ni bilo potrebno kaj dosti razmišljati in se sploh obremenjevati s tem, da bi lahko določene procedure speljali mnogo boljše, kot to počnemo dandanes. Treba se je pač zavedati lastne pozicije, vpliva in omejitev, v nasprotnem primeru se lahko kaj hitro znajdemo na avtocesti do norosti. In sprejel je ritualiziranost; vsak dan se ob točno določeni uri znajti na točno določeni točki, opravljati točno določeno funkcijo, nato pa domov vzeti še kup papirjev in, kakorkoli predvidljivo to naj bo, pisati poročila po kameno zazidanih smernicah. Saj, konec koncev je to vse, kar je potrebno, da postane „eden izmed njih“, ane? Pa se igravimo njihovo igro, karkoli pač že je. In tako je bilo. Kar je nosil v srcu, je bilo potlačeno do zadnjega kotička njegove podzavesti, čeprav so čustva divjala po svoje. Vse je kazalo, da ne bodo nikoli izbruhnili na plano, a z vulkani se ni za hecati.

Ta idilična monotonost je namreč kar prosila, da jo nekaj razblini, četudi je med okrevanjem sklenil, da bo poskusil živeti tako, kot ostali. Nekaj časa je tudi delovalo... a čeprav je živel življenje normalnega državljana še mesece po nezgodi, se je vse skupaj končalo nekega dne v „službi“, kot jo kličejo. Navidez povsem normalni dan se je med poslovnim sestankom kaj hitro prevesil v absolutno razdejanje. Ta dan so vsi zaposleni protestirali proti njegovemu sodelavcu in glasovanje za odpustitev se je začelo. Jasno je bilo, da je vse skupaj samo teater; on je prav dobro vedel, da človek, proti kateremu so se zarotili, ni bil odgovoren za nobeno od obtožb. So pa po drugi strani imeli zelo veliko razlogov za ljubosumje, saj je bil na ugodnejši poziciji v podjetju, kot ostali. Verjetno so bile v ozadju podkupnine ali karkoli že, navsezadnje ga ni niti zanimalo, saj mu do preostalih sodelavcev ni bilo mar. Po drugi strani pa tudi do obtoženega ne, a kljub temu je bilo v okviru njegovih načel, da ne bo podpiral krivice, ki je bila še tako očitna. Zato je popolnoma razumljivo, da naš junak ni dvignil roke, ko se je to od njega pričakovalo. Omenjeno podjetje je namreč dosti vlagalo v enotnost in enakomiselnost znotraj sodelavcev, saj naj bi to pomenilo večjo „poslovno eleganco“ ali karkoli so si ti podjetniški prislinjenci že namislili. Šefu tako ni preostalo drugega, kot da odslovi kar oba, saj je to pomenilo bistveno manj dela, kot pa odsloviti celoten delavski kader in iskanje novih kandidatov. Njegovega umirjenega življenja je bilo konec. A namesto da bi mirno odkorakal iz pisarne, se je v njemu prebudilo to, kar je navsezadnje vedno bil. Z vsem bojevniškim srcem se je sunkovito vstal in hladnokrvnemu direktorju poskušal obrazložiti nastalo situacijo. Le-ta pa mu je zabičal, da ga ne zanima in ga ponovno poskušal odsloviti iz pisarne. Ustvaril se je zanimiv kontrast; medtem ko je direktor vanj buljil hladnokrvno, a neganjeno in flegmatično, je on v lastnem zornem polju videl žile, ki so se ritmično prikazovale glede na utripe srca.

Ne bi znal povedati, če se je nekaj zlomilo v njegovi glavi ali ne, a čez celo sobo je v šefov obraz zalučal stol. Še preden so ga lahko sodelavci ustavili, jo je pobrisal do svojega avta. Nemudoma je odprl vrata, skočil na sedež in obrnil ključ. Motor je uspel zagnati šele po nekaj poskusih, kar pa je bilo ravno dovolj, da sta mu dva varnostnika uspela zastreti edini izhod iz parkirišča. Sodelavci so ga tačas dohiteli in začeli razbijati po avtu. V navalu besa je stopil na plin, oni pa so od močnega sunka kot keglji popadali okoli vozila. Zapornica se je trenutek zatem že spustila, varnostnika pa sta do njega začela galopirati kot dva ponorela bika. Ker pa se jim ni nameraval pustiti, je nemoteno drvel dalje proti zapornici. Skoraj bi ju že bil povozil, ko

Prispeval Simon Orgulan
Petek, 23 Oktober 2009 13:00

je tudi njima postalo jasno, da misli resno, zato jima ni preostalo drugega, kot da mu odskočita iz poti, če nočeta končati kot palačinki. S sedaj polno hitrostjo je zapeljal skozi zapornico, ki se je od same sile kar staknila s tečajev.

Adrenalin je še vedno divjal po žilah, on pa je kar vozil. In vozil. Niti ni vedel natanko kam, a po drugi strani ga niti ni zanimalo. „Stran“ je bila edina lokacija, ki se mu je zdela kakorkoli atraktivna. Nadve ironično je zavil na avtocesto in se z visoko hitrostjo peljal dalje, neznano kam. Po približno eni uri vožnje se mu je zazdelo, da je dovolj daleč in da se je otrešel morebitnih zasledovalcev. Zavil je v prvi izvoz, ki ga je videl, cesta pa ga je popeljala do razmeroma umirjene obcestne vasice s prijetnim gozdom, ki se je razprostiral nekje v daljavi. Dokaj izmučen od stresne izkušnje se je ustavil pri lokalni krčmi, kjer je parkiral in se okrepčal. Niti večerilo se še ni, ko se je odločil svojo žejo potešiti z nekaj steklenicami piva. Zdaj je bil miren... tudi v krčmi ni bilo za videti prav nikogar, ki bi ga bil utegnil prepoznati.

Brez kakšnega posebnega opravka (ali pa, heh, službe) se je sprostil ob gledanju dokumentarca, ki so ga predvajali na majhni televiziji, postavljeni na polici v kotu. Pa tudi spil je dovolj, da je bil že rahlo omotičen. A prijalo je. Prijetno zasanjanost pa so zmotila poročila, zavoljo katerih so prekinili program. Še isti trenutek je na ekranu ugledal lastni obraz... tedaj mu je kapnilo. Postal je nacionalni preganjanec.

(se nadaljuje)

Vsi že napisani deli so objavljeni tudi [TUKAJ](#).